

Olje- og energidepartementet

postmottak@oed.dep.no

30. november 2019

HØRING STATLIG PLAN FAUREFJELL

Faurefjell er en av mange kontroversielle konsesjonssaker NVE og OED nå håndterer, og det bør føre til samme uro i direktorat og departement som det fører til blant folk flest.

Motvind Norge er en organisasjon som ble dannet i september i fjor. Vi har allerede over 6000 medlemmer, og vi vokser raskt. Vi har gjennom våre medlemmer rettslig interesse i mange av anleggene som nå forsøkes utbygd, også for Faurefjell.

Vi reagerer sterkt på at det blir vurdert statlig arealplan for et anlegg som virker til å ha større betydning for forretningsinteressene til Norsk Vind Energi, og andre private aktører, enn for kritisk infrastruktur, som det kraftfulle verktøyet statlig arealplan er laget for. Statlig arealplan kan ikke brukes for å tvinge gjennom en konsesjon som aldri skulle vært gitt i utgangspunktet, og som i alle fall ikke skulle la seg realisere sånn den er tenkt nå.

Her viser vi til høringsuttalelsene fra Motvind Sørvest, som går mer inn i de tekniske detaljene, og endringene fra opprinnelig konsesjon til nåværende. Vi kan også vise til vår egen høringsuttalelse til Nasjonal ramme, der vi i detalj går gjennom hva som er problemet med hele konsesjonsprosessen, fra de første grunneiere blir kontaktet, til anlegget omsider realiseres og bygges ut.

Folk reagerer svært sterkt på det som ser ut til å være at staten bruker sitt maktapparat til å fremme de økonomiske interessene til alle personer og selskap som på noen måte er involvert i vindkraft, og ikke fellesskapets interesser staten egentlig er satt til å forvalte. Dette er en grov påstand, men det er vanskelig å se det annerledes, når Norsk Vind Energi nå får sin søknad om MTA-plan behandlet, før det i det hele tatt er klart om de får lov til å bygge på det området de har tenkt. Dette er bare en av mange, mange saker, der det ser ut til at behandlingen av vindkraftens ønsker er ren pro forma, mens kommune, fylke, naboer, andre berørte og fagfolk har store problemer med å få sine klager og innsigelser realitetsbehandlet.

Dette har vi mange konkrete eksempler på. Det vil gjøre dette brevet for langt å komme inn på alt her. Vi vil bare si at vi er tungt inne i sakene på Vardafjell, Buheii, Tysvær, Haramsøya, Andmyran, Havsul, for bare å nevne noen ytterst få, hvor klager og innsigelser hopper seg opp, uten at verken stat eller forvaltning ser ut til å ta inn over seg hvor alvorlig det er når befolkningen begynner å miste tilliten til dem. På mandag er det retts sak om Storheia, der urfolks rettigheter er brutt med at vindkraften ødelegger for reindriften

Alt skjer mens folk med selvsyn kan se vi fremdeles har stort kraftoverskudd her i landet. Kraften går til eksport. Og statens mektige verktøy som ekspropriasjon og statlig areal blir brukt og truet med å

bli brukt for å øke denne eksporten. Noen tjener seg svært rike på dette. Norsk Vind Energi teller overskuddene sine i hundre millioner, og tjener disse pengene på å forsyne seg av fellesskapets ressurser – som våre fjell og vår natur og vår vind vitterlig er – og selge dem ut av landet til enorm fortjeneste for seg selv. Staten legger til rette for denne businessen, ved å dele ut konsesjoner i et system som virker til å ha kommet helt ute av kontroll, og så sørge for at konsesjonene blir realisert, nokså sånn som utbyggerne vil.

Det har vi sett i mange anlegg vi har fulgt tett, godt illustrert med utbyggingen på Vardafjell, der Sandnes kommune legger hele sin tyngde bak å få utbygger til å følge norsk lov, i det minste, og forvaltningen til å følge egen forvaltningspraksis. Men det har vist seg veldig vanskelig å nå frem, og innbyggerne der lever nå i den frykten at NVE og staten skal la utbyggeren der ta nattesøvnen fra dem i 25 år, ved å tillate støy som går over støykravet. På mange av spørsmålene NVE får, henviser de bare til utbygger, og det var også utbygger som sendte ut «høringen» til søknad om endring av MTA, mot slutten av 2018. Den høringen ble ikke korrekt utsendt, men det hadde ingenting å si for vedtaket.

Og utbygger får bygge på, selv om det nå i skrivende stund er uklart hvilke turbiner som egentlig vil komme opp, og om staten og NVE vil følge sine egne støykrav. Dette for å produsere noe sånt som 0,08-0,09 TWh i året. Også det er kraft som går til utlandet. Og inntekter som går uavkortet til private interesser, til konsesjonshaver, og til det franske selskapet de har solgt til. Sandnes kommune har ikke engang eiendomsskatt. Og TV2-nyhetene søndag 24. november viste med all tydelighet hvor pengene blir av. Dette var med Tellenes som eksempel, der anlegget er solgt til BlackRock, som tar pengene ut av landet, og inn i et skatteparadis, uten å ennå legge igjen en krone i skatt til staten Norge (bare litt i eiendomsskatt til Sokndal kommune, som de for øvrig har støvnet for sivilombudsmannen, på grunn av krangel om drøyt 300 000 – spesielt for et selskap og anlegg som går med hundrevis av millioner i overskudd, og er subsidiert av det norske fellesskapet gjennom grønne serfitikat).

Det er veldig alvorlig det som skjer. Også for Faurefjell vil vi vanlige strømbrukere betale subsidier i hundremillioners klassen i grønne sertifikat, for at Norsk vind energi skal ødelegge enda mer av Rogalandsnaturen, og vindkraften skal ødelegge enda et lokalsamfunn. Det er naboer som vil få støplager gjennom hele anleggets levetid, og de vil få redusert verdi på eiendommen på flere hundre tusen, uten kompensasjon. Lokal motstand har klart å snu Bjerkreim kommune fra nei til ja, slik motstanden har snudd den ene kommunen etter den andre, over hele landet. Årsaken er åpenbar, for alle som setter seg inn i saken.

Opprinnelig var målet for de grønne sertifikatene 13,2 TWh, fordelt likt mellom vann og vind. Allerede er det gitt konsesjon for rundt 22,9 TWh, bare for vindkraften. Det er delt ut altfor mange konsesjoner. Dette er ikke Bjerkreim kommune sin feil, og innbyggerne der, det ansvaret ligger hos konsesjonsmyndigheten NVE og OED. Det er også deres ansvar å rydde opp. Det gjør dere ikke ved å tvinge alle anleggene gjennom.

Å bruke statlig arealplan og på den måten overkjøre Bjerkreim kommune og den lokale folkeviljen er noe som ikke burde vært aktuelt, og noe som ikke ville vært aktuelt i et system som fungerer. Der blir man enige gjennom dialog og samarbeid. Staten og forvaltningen må vise at viljen til dialog og samarbeid med kommunen og lokalbefolkningen er reell, kravet fra Norsk Vind Energi om bruk av statlig arealplan for Faurefjell vindkraftverk må avvises.

Det er det eneste akseptable utfallet i denne saken.

Med vennlig hilsen

Motvind Norge

Sign: Eivind Salen

Sign: Rune Haaland

Vedlegg: